

[Johannes Jensen.]

januar måned 1952, og således at den foreslåede ændring af reguleringsbestemmelserne i forsorgslovens § 85 først træder i kraft til 1. april 1952. Endvidere er det oplyst, som den højtærede minister også gjorde det her, at med hensyn til den medicin, som sygekasserne ikke betaler, er det stillet i udsigt, at denne medicin kan blive betalt af rådighedsbeløbet på de 7½ pct. Jeg mener, det er en udmærket foranstaltning, der åbner adgang til at yde medicin til virkelig økonomisk trængende og syge rentemodtagere. Der er også gennem bekendtgørelsen af juni 1951 om den medicin, som sygekasserne betaler, stillet en supplerende i udsigt, så måske nogen anden medicin kommer med.

Jeg vil gerne med den højtærede formands tilladelse citere et par bemærkninger fra den socialdemokratiske ordfører, hr. Kaj Andrezens taler i det andet høje ting. Han sagde ved første behandling i sin slutbemærkning:

„Nu vil man absolut have regulering to gange om året. Så må man i hvert fald forudsætte, at denne togangsregulering bliver af en sådan størrelsesorden, at den giver dækning på samme måde, som de tillæg, vi tidligere har gennemført, har gjort, og det gør det foreliggende forslag ikke.“

Ved sagens anden behandling i folketinget udtalte hr. Kaj Andresen:

„Med de ændringsforslag, der nu foreligger, og som i vid udstrækning imødekommer de ønsker, vi havde, kan vi iøvrigt anbefale forslaget om en fremtidig halvårlig regulering. Vi gør det bl. a. også af den grund, at det imødekommer et ønske, som ofte er fremsat af rentemodtagerne selv. Jeg skal derfor anbefale de af ministeren stillede og af udvalget tiltrådte ændringsforslag.“

Det er jo rigtigt, som hr. Kaj Andresen fremhævede, at der under forhandlingerne i udvalget i det andet høje ting er opnået betydelig økonomisk bedring for rentemodtagerne ved de ændringer, som de udvalgsberettigede partier er blevet enige om at gennemføre.

Jeg vil slutte med at ønske den højtærede arbejds- og socialminister til lykke med det gode resultat, som her er opnået. Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget, som det nu foreligger, til hurtig og velvillig behandling her i det høje ting.

Bouet: Ved den ændring i folkeforsikringsloven med hensyn til pristalsregulering

af alders- og invaliderente, som den højtærede minister har foreslået, vender man altså tilbage til den oprindelige bestemmelse, som blev vedtaget i 1933 ved folkeforsikringslovens gennemførelse, idet reguleringen dengang skete to gange om året, den 1. april og den 1. oktober. Det glæder mig, at man i ministeriet har overvundet de administrative vanskeligheder, som man dengang i hovedsagen gav som grund for, at man i 1937 kun skulle regulere een gang årlig, thi det hidtil stadig stigende prisniveau har jo medført, at alders- og invaliderentemodtagerne måtte bære de prisstigninger, som skete efter 1. april, hele det næste år, hvis man ikke kom dem til hjælp på anden måde, hvad man dog har gjort, som det er nævnt af tidligere talere, ved eengangstillæg. Jeg tror, det er sundere, når ydelsen automatisk sker to gange om året, og i det andet høje ting har man da også givet tilslutning til ministerens forslag om en togangsregulering, men man har dog foretaget den ændring, at denne regulering først træder i kraft fra 1. april 1952; til gengæld giver man så, som det er nævnt, et eengangstillæg på 70 pct. af grundbeløbet og et ekstratillæg på 70 pct. af de såkaldte lommepenge til dem, der bor i alderdomshjem. Når man er enedes om dette eengangstillæg, er det sikkert ud fra den betragtning, at hvis man havde haft hjemmel i den nugældende lov til en regulering efter julipristallet, skulle alders- og invaliderentemodtagere have haft en stigning på 6 pct. i forhold til grundbeløbet.

Vi kan fra vor side ganske tiltræde dette forslag, som der nu er skabt enighed om i det andet høje ting.

Man har også i folketinget, som en tidligere taler har nævnt, drøftet spørgsmålet om gratis medicin til aldersrentemodtagere, og det er jo givet, at mange ældre mennesker stadig har behov for en del medicin, og at udgifterne hertil tynger hårdt på det ikke store budget, som alders- og invaliderentemodtagerne har. Man er imidlertid blevet stående ved den adgang, loven giver til gennem de kommunale rådighedsbeløb at komme sådanne rentenydere til hjælp, og den højtærede minister har lovet at udsende et cirkulære herom og samtidig givet tilsagn om at ville revidere den liste over livsvigtig medicin, som hidtil har været gældende. Jeg er meget tilfreds med, at man på denne måde kommer de gamle til hjælp.

Jeg skal med disse bemærkninger på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til hurtig gennemførelse her i det høje ting.